

Sygn. akt II K 511/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade - Plaskacz

Protokolant – stażysta M. P.

przy udziale Prokuratora – W. P.

po rozpoznaniu w dniu: 11/04/2018 roku, 20/06/2018 roku, 24/09/2018 roku

sprawy:

T. D.

s. T. i E. zd. C.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w okresie od kwietnia 2017 r do 28 listopada 2017 r w C. znęcał się nad zwierzętami w ten sposób, że prowadząc hodowlę psów utrzymywał je w niewłaściwych warunkach bytowania i w stanie rażącego zaniedbania, w ten sposób, że nie zapewnił im odpowiedniego pokarmu i wody, właściwych pomieszczeń oraz szczepień ochronnych i pomocy weterynaryjnej, przez co doprowadził do śmierci 16 szczeniąt,

tj. o czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt

orzeka:

I. uznaje oskarżonego ***T. D.*** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt i za to na podstawie art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt w zw. z art. 4 §1 k.k. wymierza mu karę ***6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności*** zobowiązując go na podstawie art. 34 § 1 k.k i 35 § 1 k.k do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

II. na podstawie art. 35 ust.3 ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997r. (Dz. U z 2017r. poz. 1480) orzeka przepadek sześciu psów będących własnością oskarżonego tj dwóch psów dorosłych o wyglądzie owczarka niemieckiego oraz 4 szczeniąt;

III. na zasadzie art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt orzeka wobec oskarżonego zakaz posiadania zwierząt na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt w zw. z art. 4§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 1000 zł (tysiąc) na cel związany z ochroną zwierząt na rzecz Schroniska (...) w T. przy ul. (...);

V. na podstawie art. 43b k.k. orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego treści na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w (...) przez okres 30 (trzydziestu) dni,

VI. na podstawie art.44§2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. od 1-2;

VII. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca oskarżonemu T. D. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. od 3-6 znajdujące się w aktach sprawy (k. 42-45)

VIII. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 511/17

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której dotyczył wniosek Prokuratora, a więc do orzeczonej kary.

Wyrokiem z dnia 28 września 2018 r. Sąd uznał oskarżonego T. D. za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2017 r do 28 listopada 2017 r w C. znęcał się nad zwierzętami w ten sposób, że prowadząc hodowlę psów utrzymywał je w niewłaściwych warunkach bytowania i w stanie rażącego zaniedbania, w ten sposób, że nie zapewnił im odpowiedniego pokarmu i wody, właściwych pomieszczeń oraz szczepień ochronnych i pomocy weterynaryjnej, przez co doprowadził do śmierci 16 szczeniąt, tj. popełnienia czynu z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997r. (Dz. U z 2017r. poz. 1480).

Przestępstwo z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu było zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Sąd na podstawie art. 4 §1 k.k. i art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt wymierzył oskarżonemu karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go na podstawie art. 34 § 1 k.k i 35 § 1 k.k do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym.

Wymierzając karę w takim zakresie Sąd uwzględnił dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 kk. Kara orzeczoną w takim rozmiarze stanowi w ocenie Sądu właściwą reakcję na popełnione przez oskarżonego przestępstwo ukazując oskarżonemu naganność jego zachowania, jak również spełnia cele w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny, gdyż oskarżony dopuścił się znęcania polegającego na trzymywaniu zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania, w tym utrzymywania ich w stanie rażącego zaniedbania i niechlujstwa. Zwierzę jest zaś istotą żyjącą, zdolną do odczuwania cierpienia, a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę.

Przy wymiarze kary po stronie okoliczności łagodzących Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył w tej sprawie wyjaśnienia. Nadto zachowanie oskarżonego nie było nacechowane drastycznością czy okrucieństwem wobec pozostających pod jego opieką zwierząt. Z sprawozdania z badań (k. 73-75 akt) wynika, że przyczyną śmierci szczeniaka znalezionego na terenie posesji oskarżonego w dniu 28 listopada 2017 r. była ogólna infekcja bakteryjna. Zachowanie oskarżonego polegało na niezapewnieniu zwierzęciu pomocy lekarsko-weterynaryjnej. Pozostałe zwierzęta, zarówno dorosłe psy, jak i szczeniaki nie były rażąco zaniedbane – jak wskazał lekarz weterynarii B. K. (k. 141) ich stan był „znośny”, zwierzęta nie były wprawdzie prawidłowo karmione, ale nie były także zgłodzone, nie nosiły znamion fizycznej przemocy. Weterynarz podkreślił, że główną przyczyną zabrania psów z posesji oskarżonego były złe warunki bytowania w których przebywały zwierzęta.

Z drugiej strony Sąd miał na uwadze fakt, iż zarzucane oskarżonemu przestępstwo jest czynem o wysokiej społecznej szkodliwości, jak też, że oskarżony był już skazany za popełnienie przestępstw o charakterze umyślnym.

Kara ograniczenia wolności orzeczona we wskazanym wymiarze stanowi w ocenie Sądu syntetyczną, całościową ocenę zachowań oskarżonego, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełniony czyn. Zdaniem Sądu taka kara jest odpowiednia w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd zważył przy tym, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności stanowiłoby sankcję nadmiernie surową.

Na podstawie art. 35 ust.3 ustawy Sąd orzekł przepadek sześciu psów będących własnością oskarżonego tj. dwóch psów dorosłych o wyglądzie owczarka niemieckiego oraz 4 szczeniąt. W przypadku skazania za przestępstwo znęcania się nad zwierzęciem, opisane w art. 35 ust. 1a i ust 2 o ochronie zwierząt, środek karny przepadku zwierzęcia, o jakim mowa w art. 35 ust. 3 tej ustawy, dotyczy tego zwierzęcia, które było przedmiotem przestępstwa znęcania się.

Mając na względzie charakter popełnionego przez oskarżonego czynu na zasadzie art. 35 ust. 3a ustawy o ochronie zwierząt Sąd orzekł wobec oskarżonego także zakaz posiadania zwierząt na okres 2 lat. Określając okres zakazu Sąd miał na uwadze te same okoliczności łagodzące i obciążające, które przywołał wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności. W ocenie Sądu czasowe pozbawienie oskarżonego prawa do posiadania zwierząt jest okresem odpowiednio długim i wystarczającym dla zmiany jego postawy.

Na podstawie art. 35 ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt w zw. z art. 4§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 1000 zł na cel związany z ochroną zwierząt na rzecz Schroniska (...) w T. przy ul. (...). Jest to istotna finansowa dolegliwość dla oskarżonego, mająca walor wychowawczy, a jej wymiar uwzględnia możliwości finansowe sprawcy czynu.

Na podstawie art. 43b k.k. Sąd orzekł także podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego treści na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w (...) przez okres 30 dni. Celowość orzeczenia tego środka wynikała, w szczególności ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, oraz tego, że sprawy dotyczące ochrony zwierząt wzbudzają zainteresowanie społeczne, które wymaga odpowiedniej reakcji Sądu.

Ponadto na podstawie art.44§2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. od 1-2, jako służących do popełnienia przestępstwa. Zgodnie zaś z art. 230§2 k.p.k. zatrzymane rzeczy należy zwrócić osobie uprawnionej niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Mając na względzie powyższe Sąd zwrócił oskarżonemu T. D. dokumenty opisane w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. od 3-6.

Uwzględniając sytuację majątkową oskarżonego, Sąd uznał, iż zachodzą wobec niego przesłanki określone w art. 624 k.p.k. przemawiające za zwolnieniem go od ponoszenia kosztów a także uzasadniające odstąpienie od wymierzenia mu opłaty (art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych).

SSR Agnieszka Knade-Plaskacz